

Çölün Altın Kapısı

Yavuz DEMİRKIRAN

Çölün Altın Kapısı

Yavuz DEMİRKİRAN

Amara büyük çölün kıyısında yaşıyordu; güneş kumu kavurur, rüzgâr fısıldayarak sırlar anlatırdı. Tozlu, deniz mavisi bir tunik, bol kum rengi pantolon ve koşarken dalgalanan kırmızı bir atkı giyerdi. Kısa siyah saçları hep iki örgüydü ve burnunun üzerinde çiller dans ederdi. Küçük ve ince yapıydı; hiçbir şeyi kaçırmayan, hızlı ve meraklı gözleri vardı.

Bir gn gkyz grileŖti ve ağırlaŖtı. Yağımur! Gerçek yağımur, kumun zerinde kk davullar gibi tıpırdıyordu. Amara gld ve yzn serin damlalara kaldırdı. l oburca iti ve hava tatlı, yepyeni koktu. Bunun nadir ve harika bir Ŗey olduėunu biliyordu, bu yzden bu mucizeyi izlemek iin dıŖarı koŖtı.

Son damlalar düşerken güneş bulutların arasından sıyrıldı ve kumulların üzerine altın bir parıltı serdi. İki tepenin arasındaki bir çukurda, upuzun bir altın kapı duruyordu. Dalgalanan bir ışıkla pırıldıyor, üzerinde güneşler ve dalgalar oyulmuştu. İki yıpranmış taş sütun onu çerçeveliyordu ve sütunların dibinde soluk mavi değerli taşlar parlıyordu. Amara'nın kalbi hızla çarptı. Bir adım daha yaklaştı.

Altın kapının kolu yoktu, ama Amara elini uzattığında kapı sessizce açıldı. Sıcak bir ışık kumun üzerine döküldü. Derin bir nefes aldı ve içeri adım attı. İçeride, serin toprağa doğru kıvrılarak inen taş bir merdiven vardı. Merdiveni takip etti; eski deri botları basamaklarda yumuşakça ilerledi ve sonunda gördükleri karşısında soluğu kesildi.

Kadim bir yeraltı bahçesinde duruyordu. Yeşil bitkiler taş duvarlara tırmanıyor, berrak su bir pınardan küçük bir havuza süzülüyordu. Yukarıdan süzülen ışık yaprakları pırıl pırıl ediyordu. Amara bir arada bu kadar çok yeşillik görmemişti. Havuzun kenarına diz çöktü ve parmak uçlarıyla serin suya dokundu. Gerçekti.

Yumuşak bir ses, 'Hoş geldin, gezgin,' dedi. Amara başını kaldırdı. Eğrelti otlarının arasında uzun, ince bir figür duruyordu. Teni yeni yapraklar gibi soluk yeşildi ve uzun, gümüş beyazı saçları beline kadar uzanıyordu. Altın rengi gözler Amara'ya sevgiyle bakıyordu ve kollarında soluk sarmaşık izleri kıvrılıyordu. Yosun yeşili ve soluk altın rengi, dökümlü bir kaftan giymişti.

'Ben Nara'yım,' dedi koruyucu, 'bu bahçenin bekçisiyim. Altın kapıdan geçtin; o kapı yalnızca nadir yağmurlardan sonra belirir. Buraya yolunu bulan pek az kişi olur.' Amara ayağa kalktı; kırmızı atkısı yeşilin içinde capcanlı parlıyordu. 'Ben Amara,' dedi. 'Burası gerçek mi? Bir rüya gibi.' Nara gülümsedi. 'Çok gerçek ve çok eski.'

Nara, Amara'yı bahçede gezdirdi; yapraklı eğrelti otlarının ve tırmanan sarmaşıkların yanından geçtiler. 'Uzun zaman önce,' dedi Nara, 'bu bahçe açık çölde çiçek açardı. Ama güneş fazla güçlendi ve yağmur gelmez oldu. Böylece bahçe yeraltına taşındı; orada güvende ve serin kalabiliyordu. Altın kapı yalnızca çöl yağmayı hatırladığında açılır.'

Derinlerden berrak suyun fokur fokur kaynadığı taş bir teknenin yanında durdular. 'Bu pınar bahçenin kalbidir,' dedi Nara. 'Suyu her bitkiyi yaşatır. Suya zarar gelirse ya da su alınıp götürülürse bahçe yok olur. İşte bu yüzden onu böyle dikkatle koruyorum.' Amara pırıldayan suya baktı ve onun önemini hissetti.

'Yardım edebilir miyim?' diye sordu Amara. Nara'nın altın gözleri parladı. 'Edebilirsin,' dedi. 'Bahçenin önemseyen dostlara ihtiyacı var. Ama önce suyu koruyacağına söz vermelisin. Burayı kimseye anlatma, ancak onlara da güvenilebilecekse. Sırrı saklayacak mısın?' Amara elini kalbinin üzerine koydu. 'Söz veriyorum,' dedi.

Nara, Amara'ya küçük bir toprak kupa verdi ve en susamış bitkileri nasıl sulayacağını gösterdi. Amara dikkatle hareket etti; her köke tam yeteri kadar su döktü. Bitkiler ona doğru eğilir gibiydi, sanki teşekkür ediyorlardı. Kendini gururlu ve işe yarar hissetti. 'Ellerin çok yumuşak,' dedi Nara. 'Bahçe seni sevdi.'

Gün geçerken Amara taş duvardaki bir çatlaktan ince bir su sızıntısının aktığını fark etti. 'Bu su nereye gidiyor?' diye sordu. Nara içini çekti. 'Bu bir sızıntı. Çok fazla su kaçarsa pınar zayıflar. Onu kapatmayı denedim ama taş eski ve ufalanıyor.' Amara uzun uzun düşündü. 'Belki birlikte tamir edebiliriz,' dedi.

Yassı taşlar ve yumuşak toprak topladılar. Amara taşları tutarken Nara çatlağa toprağı bastırdı. Zor bir işti ve su sürekli parmaklarını itiyordu. Ama bir takım gibi çalıştılar ve sonunda sızıntı durdu. Pınar daha güçlü fokurdadı. Nara gülümsedi. 'Görüyor musun? Keşif sorumluluk getirir. Bu bahçeyi sen buldun ve şimdi onun bakımına yardım ediyorsun.'

Amara bahçeyi güvende tutacağına bir kez daha söz verdi. 'Her yağmurdan sonra geri geleceğim,' dedi. 'Ve senin gibi iyi ve dikkatli olmadıkça kimseye anlatmayacağım.' Nara başını salladı. 'Altın kapı seni tanıyacak. Suyu saygı duyanları seçer.' Amara, Nara'ya sarıldı, sonra merdivenlerden çölün yolunu tuttu.

Altın kapı arkasından yumuşakça kapandı. Amara sıcak kumun üzerinde durdu; kırmızı atkısı dalgalanıyordu. Çöl aynı görünüyordu ama o bir sır biliyordu. Suyu ve bahçeyi koruyacaktı. Ve ne zaman nadir bir yağmur yağsa, geri dönecekti. Altın kapı onu bekliyor olacaktı.

Amara geniş gökyüzünün altında eve yürüdü. İçi büyümüş gibiydi, sanki bahçe kalbine bir şey ekmişti. Harika keşiflerin saklanacak ve bakılacak hazineler olduğunu biliyordu. Ve ne zaman bir yağmur bulutu görse, altın kapıyı ve aşağıdaki bahçeyi hatırlayarak gülümsedi.